

Stanislav A. Hošek: TAK JSME ČI NEJSME VE VÁLCE?

- CZ24 News | 31. března 2023

Vracím se k tomuto tématu, jelikož bylo poněkud pozapomenuto že kladná odpověď na onu otázku rozdělila naši společnost. Když totiž řekl premiér, že jsme ve válce, tak to bylo klasifikováno jako básnická metafora, ale pokud úplně totéž prohlásil řadový občan, tak bylo soudně rozhodnuto, že šířil dezinformaci či dokonce poplašnou zprávu.

Takže jak je to vlastně, jsme či nejsme ve válce, zkusím se znova poddívát.

Odstavec o válkách od dvacátého století.

Nejpozději po skončení první světové války už se války oficiálně nevyhlašují, ale se prostě zahajují.

Díky tomu, že se po druhé světové válce ujal jakýsi nesmyslný termín „studená válka“, zamotal se svět do stavu permanentního válčení, i když ve skutečnosti šlo pouze a jen o reálnou formu nesmiřitelného nepřátelství mezi dvěma systémy rozdílně agregované moci, čti metody na tvorbu vládnoucí vrstvy (třídy). Takže antagonistické nepřátelství je od té doby válkou studenou a ozbrojené válčení pak válkou horkou. Aby to nebylo pro laiky příliš přehledné, tak vztahy mezi státy se v současném století obohatily jednáním a chováním, které je zahrnováno pod pojem hybridní války.

Do této skrumáže jevů lze už zařadit skoro každý projev nepřátelství od zpravodajských her přes počítačové a jiné komunikační neplechty až po bezohledný terorismus. Podle některých teoretiků dokonce ozbrojený střet mezi státy má až šest „hybridních“ fází. Jinými slovy, současný svět je v očích laika v neustálém válečném stavu a jako obvykle každý odborník má na hodnocení konkrétní „válečné“ situace poněkud jiný názor než odborník jiné školy.

V tomto století zmínění odborníci, i přes určité své neshody, napočítali už na pět desítek ozbrojených konfliktů. Konkrétně minimálně prý 48 a nejvíc 54. Záleží totiž na definici jevu. Je velice podivné, že jen jeden z celé té palety, konflikt Ruska s Ukrajinou, přerostl v reálnou horkou válku, i když i v některých jiných případech se na regionálním konfliktu podílelo rovněž více zemí než pouze ony dva soupeřící státy.

Supergigantická válečná mašinerie pod podvodnou značkou NATO.

North Atlantic Treaty Organization, jejímž předchůdcem byl Bruselský pakt ze 17. března 1948 byla podle svého tvrzení dohodou zemí na vzájemné ochraně, ba obraně před údajným nebezpečím hrožícím z SSSR. Všeobecně se tvrdí, že bylo chybou, když se po rozpadu Sovětského bloku nerozložilo i NATO. Podle mě nemuselo být nutně zrušeno, leč modifikován. Především se mělo přejmenovat. Pokud totiž ještě dneska nese značku „Severo-atlantická“, tak jde o dezinformaci, hoax, či jak se to dneska hodnotí. Estonsko, Turecko či Rumunskou jsou od Atlantiku přece jenom poněkud daleko.

Kdyby se společenství zemí NATO snažilo o změnu svého názvu, tak by její členové s vysokou pravděpodobností narazili na problém důvodu existence nového spolčení, alias musel by být definován nepřítel nové aliance. Jednoznačný lídr, ba dokonce nesmlouvavý velitel NATO ovšem neměl zájem na tom, aby se o smyslu a cílech další existence vojenského „spolčení“ hovořilo. Rozpadu SSSR totiž chtěl Deep State USA využít ke své nadvládě nad planetou, a tak z vojenské

mafie značky NATO si vytvořil zástěrku pro zdánlivou legitimitu agresivních útoků proti každému, kdo se rozhodl neuznávat světovládu skrytých mocnářů USA.

Zlomovým milníkem v existenci NATO se z tohoto důvodu stal problém Kosova na konci minulého století. Nejenže se tehdy NATO stalo prokazatelným agresorem a přestalo být obranným společenstvím skryté se připravujícím na agrese, ale navíc si uzurpovalo roli celosvětového „obviňovatele, soudce i kata“ v jednom. Za třetí jeho vojenská agrese neměla za cíl vyjednání smíru mezi stranami sporu, ale celá jeho válečná mašinérie se jednoznačně postavila na jednu z bojujících stran. A navíc, jako obvykle pod vyfabulovanou záminkou. Kosovo totiž nebylo členem Jugoslávské federace, tím bylo pouze Srbsko. Takže podle mezinárodního práva Kosovo nemělo nárok na samostatnost při dělení Jugoslávské federace. Závěr tisíciletí tak nevěstil nic dobrého pro budoucí časy.

NATO je dnes nesporně celosvětovým vojenským gigantem, který bohužel slouží jen a pouze k zajišťování světovlády Deep State USA, čti, jeho parazitování na zdrojích celého světa a zotročování všech lidských bytostí. V průběhu válčení na Ukrajině se zdá, že se jeho funkce zredukovala na pouhé zotročení EU.

Tucet vět o Ukrajinském konfliktu.

Již skoro dvě stovky let trvající spor Slovanských pobratimů prošel za tu dobu několika vzestupy a zklidněními. Od rozpadu SSSR se ale neustále vyostřoval. Čehož využili tradiční nepřátelé Ruska tak dokonale, že vyprovokovali rozhoření sporu v ozbrojený konflikt. To je fakt, o němž se nedá pochybovat. Skutečnost, že Ruská ozbrojená intervence začala jako regionální konflikt, kterých se jen v tomto století událo „něurekom“, je dalším nezpochybnitelným faktem. Třetím pak je, že USA, NATO a EU se postavily okamžitě na stranu Ukrajiny, i když se jich problém vůbec netýkal a jejich povinností podle mezinárodního práva bylo udělat vše pro zahájení jednání o klidu zbraní. Tímto se konflikt na Ukrajině nápadně podobal problému Srbska s Kosovem. Ovšem pouze zdánlivě. Vojenské instituce Západu se totiž angažovaly na Ukrajině od prvních dnů, zatímco v Srbsku dlouho vyčkávaly. Pravým důvodem bylo, že již celá léta, fakticky od rozpadu SSSR si pěstovaly Ukrajinu jako beranidlo proti Rusku. Jinými slovy do Ukrajiny investovaly obrovské množství svých prostředků a dokonce zdrojů. Finančních, materiálních převážně ve zbraních, a doslova neobvykle početných lidských, fanaticky protiruských, vojensky vycvičených a napojených na struktury Západu od oficiálních po zločinecké.

Souhrn situace, v níž si ČR musela najít své místo.

Česká republika se zrodila do světa, v němž už neexistoval SSSR, na Evropském kontinentu už dlouhodobě fungovala hospodářská instituce pod hlavičkou EU a celý Západ byl vojensky sjednocen pod absolutním velením USA v instituci NATO, jež sloužila jednoznačně jako silový nástroj nadvlády USA nad celým glóblem. Při čemž ona reálná nadvláda se odvíjela především od petrodolaru, největšího to podvodu, kterým se USA povedlo podrobit si svět a silové NATO to jenom jistilo. Je nutné přiznat, že v době zrodu ČR neměla Unie Amerických států na planetě žádného hospodářského konkurenta. Potenciální soupeř Sovětského svazu v podobě EU byl půl století udržován jako výkladní skříň celého Západu lákající „chudobu socialismu“, takže byl zproštěn nákladů i na svou obranu. Záměrně ze strany mocných USA. Vlastní vojenská síla by totiž EU osvobodila z vazalského područí Americké unie.

Za třicet následujících let se stala ČR pevným členem EU, NATO a dalších mezinárodních institucí, které fungovaly jako obsluha zájmů světovládnému hegemonovi od WHO přes MMF až kupříkladu po sportovní MOV. ČR vznikla jako příslušník Západu, a tedy aspirant na členství v NATO i EU. Jeho aspirace se vyplnily dokonce tak reálně, že se náš stát stal poprvé ve svých dějinách už koncem

minulého století agresorem, když se zapletl do problému Kosova.

Nepřátelství Západu vůči Rusku začalo brzy po odchodu Jelcina z funkce prezidenta Ruska. Dá se konstatovat, že v polovině první dekády tohoto století už Západ vnímal Rusko jako nepřítele, a začalo se hovořit o studené válce číslo dvě. Především ale je poctivé přiznat, že NATO už bylo jednoznačným nástrojem připravovaným k boji s Ruskou Federací. A Ukrajina byla již tehdy vytipována a programově chystána jako nástupišť tohoto boje.

Pozice ČR v souvislosti s válkou na Ukrajině.

Současná válka na Ukrajině má svůj bezprostřední zárodek v rozbití SSSR. Za reálný začátek je ale považováno, podle Ruska svržení legálně zvoleného prezidenta, podle Západu naopak připojení Krymu k Rusku. To je i pro veřejnost Česka první absolutně dělicí čarou. Odděluje vrstvu mocných s jejími sympatizanty od zbytku našeho společenství. V průběhu dění se jejich početnost mění.

Začátek českého angažmá v Kyjevských událostech existuje od konce roku 2013 a začátku roku 2014, čti od Majdanských událostí, které způsobily změnu politického režimu na Ukrajině. Zasloužili se o to minimálně exministr zahraničí Schwarzenberg a ministr zahraničí Zaorálek, kteří se v tu zimu zviditelňovali přímo na zmíněném náměstí.

Nebyla to ale první protiruská iniciativa naší vládnoucí vrstvy. Vzpomeňme si kupříkladu na přejmenování náměstí, kde sídlila ambasáda Ruska, bourání Koněvova pomníku, či neblahá kauza Vrbetic. A neměli bychom ani zapomenout na chování velvyslance USA v Praze pana Schapiro, který se netajil svými zásahy do vnitřní politiky naší země. Výsledkem všech našich antiruských aktivit bylo a je, že se na minimum snížil personál velvyslanectví jak našeho v Moskvě, tak Ruského v Praze. A veškeré diplomatické kontakty se tím zmrazily. Troufám si tvrdit, že Západ zneužil animozity občanů ČR vůči Rusku vzniklé neblahým zásahem SSSR do ČSSR v roce 1968. Sečteno a podtrženo, ještě před Ruskou vojenskou intervencí na Ukrajině (SVO) naše chování vůči RF vedlo její vládu k tomu, že si nás vedle USA jako jedinou zařadila na listinu nepřátelských zemí.

Pětikoaliční vláda i přes svou nízkou legitimitu způsobnou předvolebními manipulacemi, hned po svém nástupu změnila zahraniční politiku ČR. Přešla od více vektorové k absolutnímu područí Západu. Rozhodující roli v tomto procesu sehrál sám premiér. Ten již od dob své politické puberty, v níž mimo jiné nadšeně mával vlajkou sudetských Němců, dělal ve svém novém postavení všechno co bylo v jeho silách, aby se stal věrným lokajem Čtvrté říše Římské národa Německého. Pirát dočasně se vyskytující na ministerstvu zahraničí se zase choval jako pracovitý adlatus Deep State USA.

Česko se pod jejich vedením stalo „pevnou a neochvějnou součástí tábora války a liberalismu“. Tu tvoří v současnosti triumvirát USA, NATO a EU, podle Rusů tak zvaný kolektivní Západ, nebo též Reimsteinská formace.

Česká republika ještě před SVO byla s Ruskem ve stavu nejen studené války dvě, ale v mnoha případech i hybridní války, takže si troufám říct, že ve válce nyní nejen jsme, ale podíleli jsme se již na jejím vzniku.

K válečnické roli Česka.

Zatímco Unie Americká, chce realisticky touto válkou Rusko viditelně oslabit, nevojensky přitroublá Unie Evropská ho chce porazit, i když přece jen si zachovává zbytky rozumu a nedefinuje přesně, co tou porážkou myslí. Osobně jenom doufám si nepředstavuje vítězná defilé polské armády na Rudém náměstí v Moskvě a Putina čekajícího za katrem na „Norimberk 2“.

Pokud jsem totiž, sice jen okrajově sledoval chování „úřadujícího vojevůdce EU“ Petra Fialy, měl

jsem dojem, že on si takový výsledek nejen přeje, ale je o něm skálopevně přesvědčen.

Není důležité, zda parlament konstatoval, že jsem ve válce, či dokonce válku vyhlásil. Války současného světa vedené Západem se totiž nápadně podobají válkám ve středověku, kdy feudální pán se svými žoldáky jednoduše napadne souseda. Dneska v zemích Západu není všeobecná vojenská povinnost, takže za zájmy jejich skutečných vládců bojují najatí dobrovolníci, mimo jiné dobře placení. Civilního obyvatelstva se taková válka dokonce nedotkne, pokud se neodehrává na jeho území.

ČR se zapletla do SVO od samotného počátku tím, že jako první zorganizovala pomoc Ukrajině spočívající v dodávce latálních zbraní. Tedy ještě v době, kdy se NATO tomu vyhýbalo, a Fiala se tím navíc před světem vychloubal. Stačí jen tento fakt, abych si troufal tvrdit, že ČR je od té doby přímým účastníkem horké války koalice USA+NATO+EU s Ruskem. Dalším důkazem našeho válčení je aktivní, ba až příkladné dodržování všech hospodářských sankcí uvalených na Rusko. A zase, alespoň podle jmenované chlubitelny jsme se dokázali odpojit od Ruských energetických zdrojů již v minulém roce. Ono je to fakticky dezinformace, protože plyn už dávno nenakupujeme přímo z Ruska, ale od kupců, kteří nedeklarují, odkud plyn pochází.

O tom, že jsme ve válce mě ale od samého počátku nezvratně přesvědčila informační politika mocných. V první řadě fakt, že jakékoliv informace pocházející ze zdrojů nepřítele je nejen znemožňováno oficiálně získat, ale jejich šíření je trestně stíháno. Jsou umlčovány alternativní informace, a dokonce byly zablokovány některé, údajně proruské weby. Za druhé jsou všechna média pod takovým nátlakem, že poskytují pouze jednostranné informace, tedy jednoznačně tak, jako je tomu za každé války. Nejtragičtějším je pak zpravodajství přímo z fronty. Podle něho už kupříkladu tři čtvrt roku víme, že Rusům tento týden už určitě dojde munice. Vůbec nejhorším podle mě je, že naši mocní dospěli tak daleko, že mír je v médiích zakázaným slovem. Každý, kdo prosazuje konec válčení je proruský šváb, a dokonce ohrožuje bezpečnost naší země. Válka je v čích naší moci zajištěním bezpečnosti země, to je neskutečně unikátní tvrzení. Ukrajina přece nesmí prohrát! A proč zeptal se kdosi generál-prezidenta: „Protože by Rusko vyhrálo“, zněla odpověď o jejíž vypovídající hodnotě jsme v mém mládí říkali, že je to „odpověď jako blbec“.

Naši mocní nejen propagandou šíří válečnickou atmosféru v zemi, ale svým osobním angažováním jdou příkladem vědomě šířené nenávisti a nepřátelství. Udržují neustálý styk s mocnáři Ukrajiny, navštěvují Zelenského a dokonce poskytli předem pardon dobrovolníkům, kteří jdou válčit proti Rusům na Ukrajinu, když takovou aktivitu našich občanů v cizině naše právo zakazuje. Poskytují vojenský výcvik Ukrajincům na našem území. Vytvořili příliš štědrou, a především špatně zorganizovanou pomoc uprchlíkům z Ukrajiny, takže ti ji vesele zneužívají, chovají se u nás mnohdy arogantně, a osobně by mě zajímalo, kolik je u nás ve skutečnosti mafiánů, a na druhé straně kolik příznivců Ruska, kteří se k nám prostě ukryli.

Nástupem Petra Pavla do funkce prvního občana státu se situace mezi mocnými podle mě poněkud zkomplikovala. Dosud převažovaly protiruské aktivity řízené z EU. Ovšem generál-prezident je jednoznačně subjektem pracujícím v zájmech USA. Přece byl i pracovníky jejího velvyslanectví v Praze pro ten post vybrán. Není náhodou, že první návštěvy směřoval na Slovensko a do Polska a už vůbec není náhodné, že bezprostředně po nich byla na Ukrajinu expedována dosud tabuizovaná letadla. Netají se tím, že vidí potenciál aktivního zapojení do bojů na Ukrajině v Bukureštské devítce, ale hlavně ve formátu šestice ochotných (Polsko, ČR, Slovensko a Pobaltské státy). Hodlá znicotnět Visegrádskou čtyřku. Pečliví pozorovatelé dokonce postřehli mírně kritický tón Pavla vůči Scholzovi za jeho lavírování kolem tanků. Což jsou jednoznačně proamerické aktivity. Zatím je v mocenské vrstvě u nás pohoda, ale na spory je už zaděláno. Při další eskalaci, ba dokonce přímé účasti naší armády se teprve může ukázat, jak to bude fungovat.

Závěrečné věty.

V horké fázi války kolektivního Západu na území Ukrajiny nepopíratelně jsme, a to nejen jako podílníci, ale její iniciátoři, prodlužovatelé, podpůrci její eskalace, podněcovatelé jiných států ke zvýšení jejich podílu na válčení a svým nezlomným přesvědčením o nutnosti vítězství Ukrajiny. Vždyť Ukrajina musí dostat vše, co potřebuje, je mantrou generál-prezidenta. Právě to poslední nám může být krajně osudovým. Naši mocní se totiž dostali do situace, ze které už nemohou couvnout. Ztratili by všechno.

Tato válka moderního typu není totiž válkou celého národa a už vůbec není pro nás válkou obrannou. Není to válka ani v našem zájmu. Vládnoucí vrstva do ní zatáhla velkou část veřejnosti tím že zneužila animozitu, kterou dlouhodobě a záměrně pěstovala, čti doslova vyšlechtěného nepřátelství. Nepřátelství předsudečného, proto falešného. Vládci vedou válku založenou na uměle vyvolaném strachu. Jenže jde o strach vrchnosti, a tedy uměle vyvolávané v lidu. Teprve pokud se vyhrotí ve válku, do které tato kamarila bude nucena zahnat naše, především mladé muže, teprve tehdy se ukáže, čím je to vlastně válka. Válka začíná lidu přinášet citelné trampoty a její eskalace ho bude měnit v utrpení, což bude měnit názory veřejnosti. Pokud naše panská třída, skrytě to budovaná vrchnost tuto válku prohraje, pak se v nastávající změně světa zásadně změní i poměry v naší zemi. A potom. Běda poraženým!

AUTOR: Stanislav A. Hošek

[ZDROJ](#)